

[Justitsministeren.]

Fangen kan løslades. Her er der ikke foreskrevet nogen Tidsgrænse for, hvor længe en Person kan holdes tilbage i Sikkerhedsforvaring. Kun er der som Sikkerhedsventil truffet den Bestemmelse, at medens det ellers er Fængselsnævnet, der afgør, om en Person kan løslades af Sikkerhedsforvaring, kan han, naar 20 Aar er forløbet, kun holdes tilbage i Anstalten med Samtykke af de overordnede Domstole. Som Lovforslaget var fremsat af mig og — jeg tror, det er rigtigt — ogsaa af min Forgænger, kunde en Person ikke holdes mere end 20 Aar tilbage i Sikkerhedsforvaring. Men naar man mener, at de Personer, som indsættes i Sikkerhedsforvaring, er samfundsfarlige — de behøver ikke at være farlige for Person, det kan ogsaa være for Ejendomsretten, saaledes som professionelle Indbrudstyve —, naar de er indsat, og de 20 Aar er gaaet, og Myndighederne med Bestemthed kan bevidne, at vedkommende er lige saa farlig for Samfundet nu, som han var for 20 Aar siden, da han blev indsat, er det i Virkeligheden ganske hensigtsløst at slippe vedkommende ud, for at han skal begaa en samfundsfarlig Forbrydelse og saa blive sat ind igen. Naar det bestemt kan oplyses, at vedkommende vedblivende er farlig, er det da rimeligt, at han bliver i Sikkerhedsforvaring; men der gives ham altsaa den særlige Ret, at medens det i det forløbne Tidsrum periodisk har været Fængselsnævnet, som har truffet Bestemmelse om, hvorvidt han skulde løslades eller ikke, har han, naar 20 Aar er gaaet, Krav paa, at en overordnet Domstol skal erklære sig over, hvorvidt han vedblivende kan tilbageholdes i Sikkerhedsforvaring.

Fængselsnævnet har efter Lovforslaget, som det foreligger nu, faaet en betydeligt videregaaende Virksomhed, end det havde efter det Lovforslag, som jeg havde den Ære at fremsætte. Det har ogsaa faaet en anden Sammensætning, og det er blevet bestemt, at ikke Fængselsdirektøren, men Dommeren, som er Medlem, skal være Formand for det. Jeg skal i den Henseende henholde mig til de Bemærkninger, jeg derom har fremsat i det høje Folketing. Det er meget omstridt, om det er rigtigt at gøre Dommeren, som er Medlem af Nævnet, til Formand eller Fængselsdirektøren, som ogsaa er Medlem, til Formand. Der vilde vist være al mulig Udsigt til, at hvis Fængselsdirektøren var Formand, kunde hele Nævnets Virksomhed foregaa paa hans Kontor og Sagernes Forberedelse finde Sted ved Hjælp af det Personale, som i Forvejen staaer i Statens Tje-

neste under Fængselsdirektøren, saa at det hele maaske derfor kunde ordnes nok saa praktisk og billigt paa den Maade. Men der kan ogsaa anføres Grunde for, at det skal være Dommeren, og det Standpunkt har sejret i Folketinget.

Nu er Ærestab Følgen af Begaaelsen af en vis Handling og ikke noget, man dømmes til. Om derfor en Mand har mistet sin Ære, saaledes at han ikke kan stemme til Rigsdagen og være valgbar, er noget, som afgøres særskilt, naar Spørgsmaalet rejser sig, men ikke ved Straffedommen. Det bliver anderledes i Fremtiden. Hvis Forslaget her vedtages, skal det i Dommen bestemmes, om vedkommende domfældte tillige mister sin borgerlige Ære, enten for et Tidsrum, dog ikke under 5 Aar, eller for bestandig. At det ikke maa være for et Tidsrum af under 5 Aar, skyldes det Synspunkt, at man kun maa frakende borgerlig Ære i Tilfælde, hvor vedkommende har gjort sig skyldig i en meget stærkt dadelværdig Handling, og ikke for enhver mindre Lovovertrædelse; derfor bør denne Bestemmelse sikkert ikke knyttes til ganske kortvarige og mindre Straffe. Saa er der i § 80 en Bestemmelse om, at Retten til at udøve visse Virksomheder og at indtage visse Stillinger kan bortabes ved Dom. Det drejer sig om saadanne Stillinger, som kræver en vis Tillid til deres Indehaver.

Jeg skal saa gøre nogle Bemærkninger om Strafnedsættelsesgrundene, der omhandles i § 84, hvor det foreskrives, at Straffen kan nedsættes og under i øvrigt formildende Omstændigheder bortfalde, dersom Gerningen er udført i en oprørt Sindstemning, fremkaldt ved retsstridigt Angreb eller grov Fornærmelse fra den skadelidende, eller saafremt nogen ved sit Afhængighedsforhold til en anden eller ved Trusel om betydelig Skade har ladet sig bevæge til Gerningen; endvidere dersom Gerningsmanden efter at have fuldbyrdet Gerningen fortryder denne og søger at afbøde dens Følger. § 85 indeholder dernæst en meget vigtig Bestemmelse, der tager Sigte paa saadanne Tilfælde, hvor det vilde føles haardt, om Lovens almindelige Strafferamme blev anvendt, idet Gerningsmanden har handlet under Tryk af uligevægtig Sindstilstand. Det bestemmes nemlig, at Straffen kan nedsættes og, hvis den paagældende Straffebestemmelse ikke hjemler højere Straf end Hæfte, bortfalde, dersom Anvendelsen af den foreskrevne Straf vilde virke uforholdsmæssig haardt, fordi Handlingen er begaaet under Indflydelse af stærk